

Arrest

nr. 96 344 van 31 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat A. HENDRICKX, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een Yezedi te zijn afkomstig uit Al Qush, provincie Mosul (Centraal-Irak). U zou sinds 1998 als ambtenaar hebben gewerkt in een elektriciteitsstation in de Hadbaa-wijk te Mosul. Op 3 februari 2012 zou één van de bewakers van het elektriciteitsstation u hebben gemeld dat ene Mohammed buiten naar u vroeg. U zou zich naar buiten hebben begeven waar u een auto zag staan met drie inzittenden. De persoon aan de passagierszijde zou u bij uw naam hebben geroepen. Toen u zich naar voor zou hebben gebogen om met deze persoon te praten, zou u hebben gezien dat hij een pistool in zijn hand hield. Hij zou u hebben gezegd dat u als 'ongelovige Yezedi' de stad Mosul moest verlaten. Hij zou u hebben gezegd dat, mocht hij u daar opnieuw opmerken, hij u zou vermoorden. U zou meteen de ingenieur die verantwoordelijk was voor

het elektriciteitsstation in de Hadbaa-wijk op de hoogte hebben gebracht van het incident. De ingenieur zou u hebben gevraagd nog een dag te blijven zodat hij een vervanger voor u kon vinden. Toen de dag erna een vervanger werd gevonden, zou u gevraagd hebben om ontslagen te worden. Daar het echter zaterdag zou zijn geweest en er niemand op het hoofdkantoor aanwezig was, zou de ingenieur u hebben opgedragen om naar huis te gaan en de volgende dag terug te keren. U zou de volgende dag zijn teruggekeerd naar het elektriciteitsstation en er met de ingenieur hebben afgesproken. U had het plan opgevat om uw pensioen aan te vragen bij de directie. U zou zowel de directeur, de directeur-generaal en de juridische dienst hebben aangesproken om een verzoek te kunnen indienen voor uw pensioen. Dit zou u echter stelselmatig zijn geweigerd daar u nog geen 15 jaar in dienst was geweest. Zij zouden hebben gepoogd u te overtuigen om verder te werken en zouden u een eventuele overplaatsing binnen Mosul hebben aangeboden. U zou dit aanbod echter hebben geweigerd daar u vreesde ook daar te zullen worden bedreigd. U zou daarop hebben besloten liever ontslagen te worden en uw leven in veiligheid te brengen en zou terug naar huis zijn gegaan. Na rijp beraad met uw echtgenote, besloot u dat u geen plaats meer had in Irak en dat het beter zou zijn Irak te verlaten.

Op 12 april 2012 zou u Irak hebben verlaten. Via Turkije en een voorts onduidelijke reisroute, zou u op 21 mei 2012 in België zijn aangekomen. Dezelfde dag vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingen-zaken (DVZ).

Ter staving van uw relaas legt u volgende documenten voor: uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart, uw rijbewijs, uw badge van het ministerie, uw badge van het elektriciteitsstation, een gelegaliseerd kopie van uw huwelijksakte, een kopie van uw voedselrantsoenkaart, een kopie van uw woonstkaart, een kopie van het nationaliteitsbewijs en van de identiteitskaart van uw echtgenote, de kopieën van de identiteitskaarten van uw drie kinderen en een attest van een gevolgde opleiding.

B. Motivering

Er dient, na uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u noch aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen:

U geeft aan dat onbekenden er mee dreigden u te vermoorden mocht u zich als Yezedi nog in Mosul vertonen (CGVS, pg.9). U zou na dit dreigement meteen de nodige maatregelen hebben genomen om uzelf in veiligheid te stellen. U zou namelijk zonder aarzeling stappen hebben gezet om navraag te doen of u het recht had om al met pensioen te gaan (CGVS, pg.8). Toen bleek dat u dit niet kon worden toegestaan, zou u terug zijn gegaan naar Al Qush en u niet meer in Mosul hebben vertoond (CGVS, pg.8). Hiermee kwam u tegemoet aan de eis van deze onbekenden. Merkwaardig genoeg achtte u het echter noodzakelijk om niet alleen Mosul te mijden, maar ook Irak te verlaten. Omdat deze bedreiging een éénmalig feit betrof is dit wel een zeer ingrijpende beslissing (CGVS, pg.8). Voordien had u immers nooit echt problemen gekend omwille van uw religie, noch op het werk, noch in uw dagelijks leven (CGVS, pg.9). Niet alleen kan dan ook bezwaarlijk worden gesproken van een systematische vervolging in de zin van de Conventie van Genève, maar kunnen er zich ook vragen worden gesteld bij de motieven die aan de grondslag lagen van deze toch wel drastische beslissing. Er kan immers worden verwacht dat u eerst andere pistes zou overwegen, bijvoorbeeld door elders, buiten de stad Mosul, werk te zoeken, iets waarmee u ook nog tegemoet kwam aan de eis van deze onbekenden. U stelt echter dat het wegens uw leeftijd niet gemakkelijk is om in een restaurant te werken of andere beroepen te leren (CGVS, pg.9). Dient echter te worden opgemerkt dat u pas 36 jaar bent, middelbaar onderwijs heeft genoten, een cursus elektriciteit heeft gevolgd, en inmiddels al heel wat werkervaring heeft opgedaan. Het vinden van ander werk buiten de stad Mosul kan zeker niet onoverkomelijk zijn geweest. Er dient dan ook geen betoog dat deze reden niet zwaarwichtig genoeg is om u de vluchtelingenstatus toe te kennen.

Ook uit uw verdere verklaringen blijkt dat economische factoren een rol speelden bij uw vertrek uit Irak en dan voornamelijk het kunnen onderhouden van uw familie. U zou immers alle registers hebben opengetrokken om een verzoek te kunnen indienen voor uw pensionering (CGVS, pg.8). U geeft aan met dit geld uw kinderen te kunnen onderhouden (CGVS, pg.8). U zou echter op een weigering zijn gebotst waardoor u de rechten die u gedurende dertien jaar zou hebben opgebouwd toen u bij het ministerie werkte, kwijt zou zijn geraakt (CGVS, pg.8). De volgende uitspraak is dan ook veelbetekend. U stelt dat "als ambtenaar in de vierde schaal woon je hier als een koning, maar in

Irak is dat niet zo, de 13 jaar dat ik voor het ministerie heb gewerkt, ben ik kwijt"(CGVS, pg. 8). Hieruit blijkt nogmaals dat u vanuit financiële redenen uw land heeft verlaten. U verklaart verder geen toekomst meer te hebben in Irak omdat u zich 'als zoon van uw provincie' niet meer in de stad kon vertonen waar uw jeugd, uw studie en uw werk zich heeft afgespeeld (CGVS, pg.9). Opnieuw is deze reden onvoldoende ernstig om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. Zoals hierboven al werd opgemerkt ging het om een éénmalig dreigement, waaraan verder geen gevolg meer werd gegeven. Bovendien blijkt uit uw handelingen dat uw vrees te worden vervolgd door deze terroristen in uw woonplaats nihil bleek. U ging na het dreigement gewoon terug naar uw huis in Al Qush en verbleef er verder nog twee maanden alvorens Irak te verlaten (CGVS, pg.8). U zou een tijdje hebben afgewacht of de directeur u nog een andere kans zou geven (CGVS, pg.8). Dit gegeven doet opnieuw vermoeden dat indien uw pensioen u werd toegekend, de kaarten heel anders zouden hebben gelegen en u in Al Qush zou zijn gebleven. Wat er ook van zij, het feit dat u gedurende twee maanden na het incident in uw ouderlijk huis verbleef, zonder nog op de één of andere manier te worden verontrust, doet vragen oproepen bij de ernst van uw vrees.

Ook na uw vertrek beschikt u over geen enkele indicatie dat u momenteel nog wordt gezocht (CGVS, pg.10). Zowel uw vader, uw broers en uw zus wonen nog in uw woning (CGVS, pg.3). Uw echtgenote woont, hoewel in het huis van haar broer, nog steeds in Al Qush (CGVS, pg.3). Op geen enkel moment zouden er zich verdachte zaken hebben afgespeeld in hun directe omgeving en werden zij steeds ongemoeid gelaten (CGVS, pg.10).

U haalt gedurende het gehoor eveneens de algemene situatie van Yezedi's en de algemene situatie in Irak aan om uw komst naar België te verduidelijken. U stelt dat u niet kunt voorspellen wat er zich in Irak zal afspelen (CGVS, pg.10) en dat alleen God weet wat er zal gebeuren (CGVS, pg.11). De loutere veronderstelling dat er zich in de toekomst misschien iets zal afspelen, kan echter niet volstaan als gegronde reden voor het toekennen van de vluchtelingenstatus. Bovendien heeft u steeds deel uitgemaakt van de Yezidi-gemeenschap in Irak zonder noemenswaardige problemen te kennen. U baseert zich enkel en alleen op een éénmalig feit. U maakt niet aannemelijk dat u actueel nog wordt geviseerd.

Bovenstaande elementen maken dat de vluchtelingenstatus u niet kan worden toegekend.

De documenten die u ter staving van uw asielrelaas heeft voorgelegd kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. De documenten tonen uw identiteitsgegevens, afkomst, familiale situatie en werkzaamheden aan, gegevens die niet door het CGVS in twijfel worden getrokken.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de stad Mosul in de provincie Ninewa in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder ook in de provincie Ninewa merkkelijk verbeterd is. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in Ninewa is gedaald. Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Het geweld dat specifiek gericht wordt tegen bepaalde beroepsgroepen is gestegen terwijl het geweld tegen bepaalde minderheden oa. tegen de Christenen blijft voortduren. Naast de evolutie naar meer doelgericht geweld, wordt vastgesteld dat het terroristisch geweld is afgenomen en meer evolueert naar crimineel geweld. Slechts sporadisch werden nog grootschalige bomaanslagen gepleegd in Ninewa. De belangrijkste aanslagen werden gericht tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Het risico om met geweld geconfronteerd te worden is voor het merendeel van de burgers die in de provincie Ninewa leven, verminderd. Voor bepaalde groepen blijft de situatie wel risicovol oa. voor de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en ook voor religieuze minderheden oa. de Christenen. Ze zijn ofwel het slachtoffer van doelgerichte aanslagen ofwel doelgericht geweld tegen individuen. Het doelgericht geweld tegen individuen wordt vooral gepleegd tegen leiders van bepaalde beroepscategorieën oa. politieke leiders, rechters, leiders van Sahwa, leiders van de veiligheidsdiensten en overheidsambtenaren met een hoog

profiel (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Ninewa/Kirkoek" dd. 5 januari 2012).

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. In Ninewa is sinds het vertrek van de Amerikanen echter geen sprake van een uitzonderlijke opflakking van het geweld. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in de provincie Ninewa subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in de provincie Ninewa aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Ninewa blijkt dat er sporadisch zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De algemene veiligheidssituatie is reeds geruime tijd merkkelijk verbeterd. Het terroristische geweld is afgenomen en meer geëvolueerd naar crimineel geweld. Verder is het geweld doelgericht van aard en viseert het bepaalde beroepsgroepen en minderheden. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in de provincie Ninewa is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit de provincie Ninewa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Ninewa aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Na een theoretisch betoog over de motiveringsplicht en het begrip 'vluchteling' stelt verzoeker dat hij Irak verlaten heeft omwille van het feit dat hij Yezidi is. Dit is een Koerdische orale 'volksreligie'. Het is verder endogaam. Door hun hoofdzakelijk soennitische vijanden worden Yezidi's verketterd als duivelveerders en vervolgd. In Irak kan verzoeker zich niet uiten als Yezidi. In groep durfde hij vaak zijn telefoon niet op te nemen uit vrees betrapt te worden. Uit artikel 48/3, §4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) blijkt dat verzoeker het recht heeft te leven overeenkomstig zijn geloof. Een inbreuk op zijn wens om vrij zijn geloof te beleven is wel degelijk een daad van vervolging, nu hij zware discriminatie riskeert eenmaal hij uitkomt voor zijn geloof.

Verzoeker stelt niet gevlucht te zijn om economische redenen. Hij heeft Irak verlaten uit vrees voor zijn leven. Op dat moment had hij reeds dertien jaar gewerkt. Volgens de Iraakse wetgeving moet men

vijftien jaar gewerkt hebben om pensioengerechtigd te zijn. Hij wou evenwel toch proberen aanspraak te maken op een pensioen. Dit werd geweigerd. Het feit dat hij uit Irak vertrokken is, heeft tot gevolg dat hij zijn aanspraak op pensioen verliest. Het feit dat hij zijn pensioen laat vallen, kan gezien worden als bewijs dat hij Irak wel degelijk heeft verlaten vanuit een gegronde vrees voor zijn leven.

De vaststelling dat hij nog twee maanden in Irak heeft verbleven heeft te maken met het feit dat het niet zo evident is om Irak te verlaten en dat het daarom tijd heeft gekost. Verzoeker meent dat zijn relaas niet correct werd geïnterpreteerd.

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvlucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.5. In de bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeker er niet in geslaagd is om aan te tonen dat er in zijn hoofd sprake is van een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verzoeker beweert dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten daar hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Het is dan ook redelijk dat de commissaris-generaal van verzoeker verwacht dat hij concrete elementen kan aanvoeren op basis waarvan hij tot deze conclusie is gekomen. Evenwel blijkt uit lezing van het gehoorverslag (administratief dossier, stuk 3) dat verzoeker verklaarde slechts eenmaal bedreigd te zijn geweest en dat hij voorts nooit problemen heeft gekend omwille van het feit dat hij Yezidi was. Verder verbleef hij nog twee maanden in Irak vooraleer het land te hebben verlaten en is er geen enkele indicatie dat verzoeker momenteel wordt gezocht zodat hij in essentie geen enkel concreet gegeven heeft aangehaald waaruit duidelijk kan worden afgeleid dat hij gevaar loopt in zijn land van herkomst.

Met zijn betoog dat hij zware discriminatie vreest omwille van zijn religie, dat hij niet gevlucht is om economische redenen en dat het niet evident is om Irak te verlaten als verantwoording waarom hij nog twee maanden in Irak heeft gewoond, toont verzoeker geenszins aan dat de conclusie die de commissaris-generaal op basis van het geheel van de verklaringen van verzoeker getrokken heeft, verkeerd is. De Raad wijst er nogmaals op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust op de kandidaat-vluchteling zelf en dat het de taak is van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Verzoeker toont niet aan, en dat blijkt evenmin uit zijn verklaringen bij het CGVS, dat hij niet in de mogelijkheid is zijn geloofsovertuiging te beleven in Irak of dat hij om die reden werd vervolgd of geïsoleerd. De Raad merkt nog op dat het de taak van de asielinstanties is om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Daargelaten de vraag of verzoekers verklaringen geloofwaardig zijn, kan het eenmalige feit dat verzoeker heeft aangehaald hoe dan ook niet beschouwd worden als voldoende zwaarwichtig element dat aantoont dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Ter terechtzitting legt verzoeker een kopie voor met een niet voor eensluidend verklaarde vertaling. In toepassing van artikel 8 van het Procedurereglement van de Raad neemt de Raad dit stuk niet in overweging.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker Yezidi is. Verzoeker beperkt zich voorts tot een verwijzing naar een algemene toestand. Een dergelijke verwijzing naar de 'algemene situatie' in zijn land van herkomst, zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, waartoe verzoeker op bovenstaande wijze in gebreke blijft.

2.6. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.7. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker meent dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Hij is afkomstig van Mosul waar het gewapend geweld nog steeds veel burger-slachtoffers maakt. De verwerende partij geeft zelf aan dat de situatie aldaar nog steeds problematisch is en dat er zware aanslagen plaatsvinden, weliswaar sporadisch. Volgens de verwerende partij vindt er een verschuiving van het type geweld plaats. Verzoeker meent dat er in casu sprake is van een standaardmotivering. Volgens verzoeker erkent de tegenpartij dat het geweld aanhoudt tegenover risicogroepen, waaronder religieuze minderheden. Verzoeker is Yezidi hetgeen de commissaris-generaal uit het oog verloren heeft.

2.8. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal omstandig heeft gemotiveerd waarom verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend. Het stuk waarnaar wordt verwezen bevindt zich in het administratief dossier en de Raad leidt uit deze elementen af dat de commissaris-generaal de situatie van verzoeker in de provincie Ninewa ten gronde heeft onderzocht. Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij stelt dat de bestreden beslissing inzake de subsidiaire beschermingsstatus slechts een standaardmotivering bevat die geen rekening zou houden met zijn persoonlijke situatie.

Waar verzoeker onder verwijzing naar de informatie gevoegd aan het administratief dossier aanvoert dat hem de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend omdat hij, als behorende tot de Yezidi-

minderheid, redenen heeft om subsidiaire bescherming te krijgen, herhaalt de Raad dat het loutere feit tot de Yezidi-minderheid te behoren niet volstaat om gewag te maken van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke.

De Raad leest in de Subject Related Briefing (SRB) "Irak" *"De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak – Ninewa/Kirkuk"* van 5 januari 2012, gevoegd aan het administratief dossier, weliswaar dat er in de provincie Ninewa een moeilijke situatie is voor minderheden, voornamelijk niet-moslims (Yezidi, Christenen), Shabakken en Turkmenen (p. 17). Daarnaast wordt gepreciseerd dat zij verschillende vormen van discriminatie ondervinden maar dat de doelgerichte aanvallen vooral gericht zijn tegen Christenen (SRB, p. 12-13 en p. 17). In acht genomen de informatie vervat in hoger genoemde SRB en mede gelet op het feit dat verzoeker geen persoonlijke bedreiging omwille van zijn Yezidi-religie aantoon, is de Raad van oordeel dat het loutere feit Yezidi te zijn in Irak en de daaraan gekoppelde discriminatie niet volstaan om gewag te maken van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofd een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet uitmaakt.

In zoverre verzoeker nog meent dat de beoordeling van de veiligheidssituatie door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de provincie Ninewa door zijn eigen bronnen wordt tegengesproken, waar hij stelt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak nog steeds problematisch is, benadrukt de Raad dat artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn/haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. De Raad leest in de SRB: *"Op basis van de cijfergegevens die specifiek zijn voor de provincie Ninewa en Kirkuk, (...), blijkt dat de frequentie van het geweld en bijgevolg het risico op met geweld geconfronteerd te worden sterk gedaald is in beide provincies. De daling is het sterkst in Ninewa. Daar vielen in de eerste 8 maanden van 2011 nog slechts de helft van het aantal slachtoffers in vergelijking met vorig jaar. De indijking van het terroristische geweld dat vroeger vooral werd veroorzaakt door AQI zal daar vanzelfsprekend één van de grootste redenen voor zijn."* (p. 17). Uit de informatie blijkt dat in Ninewa sporadisch zware aanslagen worden gepleegd doch, zoals de commissaris-terecht stelt, is dit geen situatie van "open combat". De algemene veiligheidssituatie is reeds geruime tijd merkbaar verbeterd en het terroristische geweld is afgenomen en meer geëvolueerd naar crimineel geweld. Verder is het geweld doelgericht van aard en viseert het bepaalde beroepsgroepen en minderheden, vooral dan Christenen. Uit de lezing van de SRB kan worden besloten dat er actueel geen melding wordt gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Zo de situatie voor Yezidi's, zoals andere minderheidsgroepen, precair kan worden genoemd, kan uit de SRB niet worden afgeleid dat de situatie voor de Yezidi's dermate ernstig is dat er sprake is van willekeurig geweld tegen de Yezidigemeenschap in de zin van artikel 48/4 §2 c). Deze informatie wordt bevestigd door de aan de nota gevoegde update: SRB, "Irak", *"De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak – Ninewa/Kirkuk"* van 31 juli 2012. De Raad is derhalve van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een correcte wijze heeft gesteld dat *"Het geweld in de provincie Ninewa (...) niet aanhoudend (is) en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger (...) eerder beperkt (is)."* en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in de provincie Ninewa subsidiaire bescherming zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toe te kennen.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet rechtvaardigen.

2.9. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.10. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER